

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/3/2024
Identifikačné číslo spisu:	6120260796
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6120260796.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu HUBERT J.E., s.r.o., Sereď, Vinárska 137, IČO: 36 246 794, zastúpeného JUDr. Andreou Kúš Považanovou, advokátkou, Bratislava, Tobrucká 6, proti žalovanej Soare sekt, a.s., Brno, Vídeňská 101/119, Česká republika, IČO: 63 144 964, zastúpenej JUDr. Katarínou Galovou, advokátkou, Piešťany, E. Belluša 10, o náhradu škody a inej ujmy z predbežného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 10CbPv/8/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoPv/6/2023-918 zo dňa 29. júna 2023, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

Žalovaná m á voči žalobcovi n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 10CbPv/8/2020-778 zo dňa 14.9.2022 rozhodol v prvom výroku tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3 504,60 eur so zákonným úrokom z omeškania od 22.5.2020. Druhým výrokom vo zvyšku žalobu zamietol a posledným výrokom priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 93%.

2. Predmetom žaloby bolo nahradenie škody, ktorá vznikla žalobcovi následkom predbežného opatrenia nariadeného súdom na návrh žalovanej, a to zákazu distribúcie a predaja ním vyrábaného šumivého vína so spotrebiteľským balením „VITIS MOSCATO viva la Vita BIANCO DEMI SEC“ (ďalej len „spotrebiteľské balenie VITIS MOSCATO I“).

Škodu žalobca vyčíslil na sumu 100 009,32 eur, zahŕňajúcu náklady na: (i) skladovanie naskladnených výrobkov (12 018,02 eur), (ii) likvidáciu vín so spotrebiteľským balením VITIS MOSCATO I (1 945,30 eur), (iii) likvidáciu spotrebiteľských balení VITIS MOSCATO I (4 676 eur), (iv) výrobu zlikvidovaných vín (33 368,40 eur), ušlý zisk žalobcu za obdobie

od 20.8.2015 do 31.12.2018 (44 497 eur) a náklady na rebranding označenia VITIS MOSCATO I na VITIS MOSCATO II (3 504,60 eur).

3. Súd prvej inštancie uplatnený nárok posudzoval vychádzajúc z úpravy obsiahnutej v § 340 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“).

Konštatoval, že základom nároku je zrušenie nariadeného predbežného opatrenia, nie porušenie inej povinnosti žalovanou. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca v rozhodnom období (do roku 2015) o. i. vyrábal a predával šumivé víno s označením VIVAT Moscato (označenie chránené ochrannou známkou č. 218057). V novembri 2014 podal žalobca prihlášku ochrannej známky č. 246453 VITIS MOSCATO I pre výrobky „šumivé víno a víno“, a toto označenie začal používať na trhu. Proti zápisu tejto ochrannej známky podala námietky žalovaná, z dôvodu zameniteľnosti označenia s jej staršou ochrannou známkou č. 191370.

Bezprostredne na to žalovaná požiadala súd o nariadenie predbežného opatrenia.

Okresný súd Bratislava I uznesením č. k. 28Cb/93/2015-62 zo dňa 15.5.2015 žalobcovi nariadil zdržať sa uvádzania na trh, reklamy v akejkoľvek forme, prezentácie a predaja tovaru so spotrebiteľským balením VITIS MOSCATO I, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Vo veci samej súd žalobu zamietol a predbežné opatrenie zrušil - rozsudok

Okresného súdu Bratislava I, č. k. 28Cb/93/2015-291 zo dňa 6.2.2017 potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Cob/68/2017-358 zo dňa 29.11.2018.

Konanie spoločnosti HUBERT J.E., s.r.o. (v tomto konaní žalobcu) pri zahájení používania sporného označenia VITIS MOSCATO I podľa odvolacieho súdu v danom konaní nemalo znaky skutkovej podstaty klamlivého označenia, ani vyvolania nebezpečenstva zámieny.

Popri súdnom konaní prebiehalo i správne konanie o prihláške ochrannej známky č. 246453, ktorú podal žalobca a namietala voči nej žalovaná, odvolávajúc sa na skoršiu ochrannú známku č. 191370. Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky zamietol námietky proti zápisu a konštatoval, že medzi kolíznymi označeniami síce bola zistená fonetická a sémantická podobnosť založená na slovnom prvku „MOSCATO“, ktorý však vo vzťahu k zapísaným tovarom nemá rozlišovaciu spôsobilosť (tento slovný prvok vyjadruje druh nápoja vyrobeného

z odrody viniča „muškát“). Tiež konštatoval vizuálnu podobnosť, pričom však vyslovil, že porovnávané označenia obsahujú aj odlišné prvky, ktoré možno považovať za dôležité pre spotrebiteľa pri jeho orientácii na trhu.

4. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v spore stoja proti sebe dve konkurenčné spoločnosti dodávajúce na trh vína s označením MOSCATO, ktoré vyjadruje druh odrody viniča - muškát. Konštatoval, že medzi neskorším označením žalobcu VITIS MOSCATO I a skorším označením žalovanej Originale MOSCATO de Luxe existuje istý stupeň podobnosti.

Žalobca zmenil na prelome rokov 2014/2015 svoju dlhoročnú etiketu šumivého vína VIVAT Moscato na VITIS MOSCATO I (prvé označenie zapísané ako ochranná známka od roku 2007 s právom prednosti od 2.5.2005, druhé označenie prihlásené ako ochranná známka 19.11.2014). V tom čase bola žalovaná na trhu prítomná s výrobkom nesúcim etiketu Originale MOSCATO de Luxe, ochrannú známku mala zapísanú od roku 2000.

5. Súd prvej inštancie skúmal dôvodnosť argumentácie žalobcu, že (i) škoda vznikla v príčinnej súvislosti s nariadeným predbežným opatrením, a (ii) nemohol jej predísť v súlade so zásadou všeobecnej prevenčnej povinnosti. Argument žalobcu, že víno z výroby šarže L15911195 (ďalej len „relevantná šarža“), ktoré mal už v čase doručenia predbežného opatrenia v kadiach, musel naplniť do fľaš, lebo inak by sa znehodnotilo, považoval súd za dôvodný. Neuznal ho však ako jediné možné riešenie vzniknutého stavu, a to v zmysle jeho nadávkovania do fľaš so spotrebiteľským balením VITIS MOSCATO I, ktoré žalobca v danom čase nesmel predávať. Podľa súdu prvej inštancie sa žalobca nemal spoliehať na to, že predbežné opatrenie bude po podaní odvolania zrušené. Nemohol predvídať ani dĺžku súdneho konania, najmä

keď išlo o výrobky podliehajúce expirácii, teda rozhodnutie takto postupovať musí ísť na vrub žalobcu. V tomto kroku žalobcu videl súd prvej inštancie nedostatok príčinnej súvislosti medzi nariadením predbežného opatrenia a vznikom škody (t. j. vznikom nákladov na výrobu, skladovanie a likvidáciu týmto spôsobom nafľašovaného vína). Súd prvej inštancie nespochybňoval, že po nafľašovaní vína už nebolo technicky možné víno prelievať, nebolo hospodárne fľaše preliepať (okrem prednej a zadnej etikety je súčasťou balenia i záklopka),

a preto musel žalobca tieto výrobky po uplynutí ich expirácie zlikvidovať.

Za podstatné považoval to, že k naplneniu fliaš došlo takmer dva mesiace po doručení uznesenia o nariadení predbežného opatrenia do obalov, ktoré v danom čase žalobca nemohol predávať, teda nešlo o nevyhnutý dôsledok nariadeného predbežného opatrenia.

6. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že žalobca si mohol a mal počínať tak, aby predišiel vzniku škody po nariadení predbežného opatrenia. Momentom jeho doručenia (ktorým sa predbežné opatrenie stalo vykonateľným), platil pre neho v ňom formulovaný zákaz všetkých definovaných činností. Žalobca ako riadny hospodár mal vziať do úvahy, že výsledkom konania vo veci samej mohlo byť vyhovieť i zamietnutie žaloby, t.j. nemohol sa spoliehať na výsledok odvolacieho konania v jeho prospech. Ak napriek zakazu predaja naplnil po doručení predbežného opatrenia víno do spotrebiteľského balenia VITIS MOSCATO I, vystavil sa riziku, že bude musieť znášať (minimálne) výrobné náklady výrobku, ktorý možno nebude môcť uviesť na trh.

7. Súd prvej inštancie poukázal na to, že obsahom súdneho zákazu nebol zákaz predaja šumivého vína žalobcu, a preto žalobca mohol pokračovať v predaji svojho výrobku, iba nie v spotrebiteľskom balení VITIS MOSCATO I. Žalobca sám následne „rebrandoval“ etiketu pre svoj výrobok a v decembri 2016 a uviedol na trh víno s označením VITIS MOSCATO II a toto označenie si dňa 20.4.2016 prihlásil ako ochrannú známku, zapísanú pod č. 243766. Tvrdenie žalobcu, že mal záujem na čo najskoršom obnovení predaja výrobku, nie je súladné s faktom, že od doručenia uznesenia o nariadení predbežného opatrenia (25. mája 2015), do uvedenia rebrandovaných výrobkov na trh dňa 13.12.2016, uplynul rok a pol, hoci z dokladov v spise vyplynulo, že návrhmi na nové označenie žalobca disponoval oveľa skôr. Možnosť pokračovať v predaji rovnakého výrobku (druhu nápoja) s iným ako sporným označením, podľa názoru súdu eliminovala aj predpoklady pre priznanie ušlého zisku uplatňovaného za obdobie od 20.8.2015 do 31.12.2018, keďže bolo preukázané, že komunikácia ohľadom grafických návrhov pre účely rebrandingu spotrebiteľského balenia VITIS MOSCATO I začala už koncom augusta 2015 a v septembri 2015 boli pripravené prvé návrhy. Víno s novým balením bolo na trh uvedené až v decembri 2016, a teda toto obdobie súd prvej inštancie považoval za neprimerane dlhé, pričom žalobca neuviedol okolnosti, ktoré by mu bránili uviesť na trh rebrandovaný výrobok skôr. Súd prvej inštancie tiež neuznal ako dôvodný argument žalobcu, že s uvedením výrobkov s označením VITIS MOSCATO II čakal do decembra 2016, lebo prebiehalo konanie o prihláške ochrannej známky (rebrandovaného označenia) podanej

dňa 20.4.2016, pretože to mu nebránilo takto označené výrobky predávať.

Prihláška bola vo vestníku zverejnená dňa 1.7.2016, žiadne námietky proti prihláške neboli podané. Súd prvej inštancie tu poukázal na skutočnosť, že v prípade prihlášky ochrannej známky „VITIS MOSCATO I“, napriek vedomosti o námietkach žalovanej proti jej zápisu, s uvedením nového balenia žalobca nečakal na skončenie námietkového konania. Na základe tejto úvahy žalobu zamietol v časti nárokov týkajúcich sa náhrady škody za skladovanie naskladnených výrobkov, likvidáciu vín so spotrebiteľským balením VITIS MOSCATO I, likvidáciu spotrebiteľských v tomto balení, výrobu zlikvidovaných vín a ušlého zisku žalobcu.

8. Súd prvej inštancie za náklady, ktoré priamo súviseli s nariadeným predbežným opatrením, a ktoré musel žalobca realizovať, ak chcel zostať na trhu prítomný so svojim šumivým vínom, považoval náklady na rebranding označenia VITIS MOSCATO I. Stotožnil sa s názorom žalobcu, že spotrebiteľské balenie vína nepozostáva len z etikety, ale aj fľaše, uzáveru, záklopky a kartónov, do ktorých sa víno balí, preto faktúry za rebranding zahŕňali aj tieto faktory.

9. Na záver súd prvej inštancie uviedol, že argumenty strán týkajúce sa technických možností výrobnjej linky žalobcu (skutočností, či bolo možné odpojiť etiketovačku a ďalšie) neskúmal, lebo škodu, ktorá žalobcovi vznikla naplnením vína dňa 14.7.2015 do obalov VITIS MOSCATO I neposúdil ako škodu, ktorá žalobcovi vznikla v priamej príčinnej súvislosti s nariadením predbežného opatrenia. Vzhľadom na tento záver sa ďalej nevenoval otázke výšky škody a argumentom strán týkajúcim sa preukazovania jej výšky. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods.

1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal úspešnejšej žalovanej nárok na náhradu trov konania od žalobcu v rozsahu 93 % (z celkovej uplatnenej sumy 100 009,32 eura bol žalobca úspešný len v rozsahu 3 504,60 eura a vo zvyšku bol neúspešný).

10. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 43CoPv/6/2023-918 zo dňa 29.6.2023, ktorým v prvom výroku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Druhým výrokom žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

11. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, konštatujúc správnosť jeho dôvodov. Konštatoval, že nebol preukázaný základný predpoklad nároku na náhradu škody, a to príčinná súvislosť medzi nariadeným a neskôr zrušeným predbežným opatrením a ušlým ziskom za obdobie od 20.8.2015 do 31.12.2018 a nákladmi

na skladovanie výrobkov so spotrebiteľským balením VITIS MOSCATO I, na likvidáciu výrobkov (tekutina a obalový materiál) a na výrobu zlikvidovaných výrobkov v tomto spotrebiteľskom balení.

12. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že zákaz predaja šumivého vína žalobcovi nesmeroval na predaj samotného výrobku, ale len na predaj v spotrebiteľskom balení VITIS MOSCATO I, a teda samotná možnosť pokračovať v predaji rovnakého výrobku, t.j. druhu nápoja s iným ako sporným označením, eliminovala predpoklady priznania ušlého zisku od 20.08.2015 do 31.12.2018. Uvedenie rebrandovaného označenia VITIS MOSCATO II

v decembri 2016 považoval za neprimerane dlhé obdobie, keďže žalobca neuviedol okolnosti, ktoré by mu bránili uviesť na trh rebrandovaný výrobok skôr. Dosiahnuť zisk z predaja šumivého vína moscato bol teda možný, avšak v inom ako zakázanom spotrebiteľskom balení, aj počas trvania predbežného opatrenia.

13. Za podstatné považoval naplnenie fliaš vínom žalobcu dva mesiace po doručení uznesenia o predbežnom opatrení do spotrebiteľského balenia, ktoré bolo žalobcovi zakázané predávať. Konanie samotného žalobcu spôsobilo nedostatok priamej príčinnej súvislosti medzi účinkami predbežného opatrenia a škodou, ktorej sa žalobca domáhal. Konštatoval, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody z titulu nariadeného a následne zrušeného predbežného opatrenia

by sa týkal tej situácie, pokiaľ by už v čase doručenia predbežného opatrenia bolo šumivé víno naplnené v zakázanom spotrebiteľskom balení, čo však nie je uvedený prípad.

14. Odvolací súd vyslovil, že žalobca si neuplatňuje inú škodu (napr. vynaloženie nákladov na odvrátenie hroziacej škody), ale priamo tú škodu, ktorá mala bezprostredne a priamo vzniknúť s účinkami predbežného opatrenia. Odvolací súd súhlasil so záverom, že nárok na náhradu škody podľa § 340 ods. 1 CSP nie je závislý na porušení právnej povinnosti, avšak príčinná súvislosť medzi predbežným opatrením a vznikom škody musí byť priama, bezprostredná a nesmie

byť prerušená iným úkonom, opomenutím alebo inou udalosťou, ako tomu bolo v danom prípade, t. j. priamo konaním žalobcu. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie posudzoval nárok na náhradu škody okrem zisťovania príčinnej súvislosti aj z hľadiska, či jej vzniku žalobca mohol predísť v súlade so všeobecnou prevenčnou povinnosťou podľa § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OZ“) konštatujúc, že žalobca

pri naflašovaní dávky dňa 14.7.2015 konal napriek vedomosti zákazu predávať výrobok v spotrebiteľskom balení VITIS MOSCATO I, ktorý síce nemal zakázaný vyrábať, ani skladovať, avšak týmto rozhodnutím (naflašovaním do zakázaného balenia) zobral žalobca na seba riziko nemožnosti jeho predaja.

15. Odvolací súd zdôraznil, že všeobecnú prevenčnú povinnosť podľa § 415 OZ je potrebné odlišovať od zakročovacej povinnosti podľa § 417 ods. 1 OZ. Uviedol, že žalobca tvrdil,

že naflašovanie dňa 14.7.2015 do zakázaného balenia bolo jediným a najekonomickejším riešením. Žalobca však neuplatnil nárok na náhradu škody z dôvodu vynaloženia nákladov

pri odvrátení hroziacej škody, ale z dôvodu priameho účinku predbežného opatrenia.

Podstatným bolo skutkové zistenie o nedostatku príčinnej súvislosti medzi predbežným opatrením a vznikom škody a posudzovanie iných alternatívnych riešení a porovnávanie

ich výhodnosti a primeranosti v rámci zakročovacej povinnosti pri odvrátení hroziacej škody nebolo pre žalobcom uplatnený nárok relevantné. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že žalobca pri naflašovaní dňa 14.7.2015 nepostupoval v súlade

s prevenčnou povinnosťou podľa § 415 OZ.

16. K odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa nesprávnych skutkových zistení, ktoré mal súd prvej inštancie uviesť (poukazujúc na istý stupeň podobnosti medzi označením výrobku žalobcu a žalovanej), odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie uviedol, že v konaní sa nehodnotila pravdepodobnosť zámeny kolíznych označení, preto s ohľadom na predmet konania

(nárok na náhradu škody vzniknutej v dôsledku predbežného patrenia) išlo o irelevantné námietky, keďže na týchto skutkových záveroch nebolo založené rozhodnutie súdu prvej inštancie o čiastočnom zamietnutí žaloby (výrok II.). Vo vzťahu k uplatnenému nároku

za nedôvodnú považoval aj námietku žalobcu ohľadom skutočnosti, či žalovaná bola oprávnená domáhať sa ochrany svojich práv len konkrétnym procesným prostriedkom, ako aj posúdenie rozsahu a primeranosti tohto prostriedku, nakoľko podstatným bolo len to, či v tomto konaní bola preukázaná existencia predbežného opatrenia, ktoré bolo zrušené, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi.

17. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie rozhodoval o konkrétnych uplatnených nárokoch žalobcu na základe konkrétnych skutkových tvrdení. Pokiaľ žalobcovi priznal nárok na náhradu škody z dôvodu vynaložených nákladov v súvislosti s rebrandingom

(týkajúcich sa aj iných náležitostí spotrebiteľského balenia, a to nielen etikiet), neznamená to,

že záver o možnosti predávať výrobok žalobcu s iným ako sporným označením je nesprávny. Podľa odvolacieho súdu bol správny záver o možnosti predávať výrobok žalobcu s iným

ako sporným označením VITIS MOSCATO I. Samotná fľaša spotrebiteľského balenia

bez sporného označenia, ktoré bolo žalobcovi zakázané predávať, nie je sama o sebe zakázaným spotrebiteľským balením spadajúcim pod zákaz predaja podľa predbežného opatrenia.

Súd prvej inštancie v podstate vyslovil, že spotrebiteľské balenie tvorí komplex jeho jednotlivých súčastí, ktoré tvoria ako celok balenie, a náklady na zmenu celku považoval za dôvodné.

Avšak samotná fľaša s výrobkom žalobcu bez sporného označenia, alebo obsahujúca

iné ako zakázané označenie, nebola predmetom zákazu. Ďalej uviedol, že zakázané spotrebiteľské balenie bolo výkonom predbežného opatrenia definované priamo špecifikáciou jeho označenia,

a teda akékoľvek odlišné označenie spotrebiteľského balenia žalobcovi umožňovalo predaj jeho výrobku.

Preto sa nestotožnil s argumentom žalobcu, že na obnovenie predaja jeho výrobku počas trvania predbežného opatrenia by musel vytvoriť nielen nové etikety, ale aj fľaše.

Za správne považoval tiež to, že žalobca mal možnosť predaja výrobku v inom spotrebiteľskom balení s odlišným označením od VITIS MOSCATO I, čo aj mienil realizovať uvedením na trh nového rebrandovaného balenia s označením VITIS MOSCATO II.

18. Odvolací súd za správne zhodnotenie skutkového stavu považoval posúdenie doby

od existencie prvých návrhov na zmenu spotrebiteľského označenia v septembri 2015

po uvedenie výrobkov na trh pod zmeneným označením až dňa 13.12.2016 ako neprimerane dlhé obdobie, keď žalobca okrem tvrdenia o čakaní na zápis ochrannej známky (rebrandované označenie), neuviedol inú okolnosť, ktorá by mu bránila uviesť tento výrobok na trh skôr. Ohľadom námietky, že súd prvej inštancie neuviedol konkrétnu dobu, ktorá by bola primerane dlhá na vytvorenie nového spotrebiteľského balenia a na obnovenie predaja na trhu, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie nemá povinnosť dotvárať skutkový stav a dopĺňať skutkové tvrdenia strán sporu.

19. Odvolací súd zdôraznil, že dôvodom zamietnutia žaloby bolo nepreukázanie príčinnej súvislosti medzi predbežným opatrením a škodou v súvislosti s dávkou naľahšovanou

dňa 14.7.2015, pričom aktívne konanie samotného žalobcu (naľahšovanie do zakázaného balenia)

považoval súd prvej inštancie za okolnosť, ktorá mala za následok nedostatok príčinnej súvislosti medzi predbežným opatrením a vzniknutou škodou. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne poukázal na ustanovenie § 415 OZ, kedy sa žalobca nemohol spoliehať na to, že bude

v súdnom konaní úspešný a mal zohľadniť stav v čase doručenia predbežného opatrenia,

podľa ktorého mal zakázané tento výrobok predávať.

20. Odvolací súd zdôraznil, že žalobca viackrát odkazoval na uznesenie o predbežnom opatrení Okresného súdu Bratislava I č. k. 28Cb/93/2015-62, v ktorom je okrem iného na str. 6, prvý odsek uvedený: „Vychádzajúc z uvedeného súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa

na nariadenie predbežného opatrenia je dôvodný avšak súd má za to, že nie je primeraným zasahovať do podnikateľskej činnosti odporcu tak, že mu zakáže aj keď iba dočasne na základe predbežného opatrenia - vyrábať, baliť, skladovať a plniť. Súd má za to, že odporca

si má byť vedomý svojho konania a pokiaľ zväží mieru rizika a nákladov s tým spojených, súd nemôže v súlade s platným právom zakázať vyrábať tovar.“ Teda už v nariadenom predbežnom opatrení bol žalobca upozornený na následky výroby a plnenia uvedeného výrobku

do zakázaného balenia s rizikom znášania nákladov s tým spojených. Výhrady k nesprávnemu záveru súdu, podľa ktorého mal žalobca postupovať s odbornou starostlivosťou a starostlivosťou riadneho hospodára preto odvolací súd vyhodnotil ako irelevantné, ktoré neboli spôsobilé zmeniť správny skutkový záver o vedomosti rizika znášania nákladov na strane žalobcu vzniknutých

pri prijatí rozhodnutia a naplnení dávky dňa 14.7.2015 do zakázaného balenia, t.j. takmer dva mesiace po doručení predbežného opatrenia.

21. Žalobca podal odvolanie voči napadnutému rozhodnutiu v celom rozsahu vrátane druhého výroku o náhrade trov konania. Keďže žalobca bol v konaní neúspešný v rozhodujúcej miere (priznaná suma 3 504,60 eur) okresný súd správne rozhodoval o priznaní nároku na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu v spore (nesprávne uviedol § 255 ods. 1 CSP, pričom mal správne uviesť § 255 ods. 2 CSP). Priznaná suma 3 504,60 eur predstavovala 3,5 % z uplatnenej čiastky 100 009,32 eur. Úspech žalovanej v konaní predstavuje 96,5 %, jej úspech 3,5 %

(pozn. dovolacieho súdu - správne neúspech) a po odčítaní neúspechu od úspechu potom predstavuje pomer úspešnosti žalovanej v konaní 93 %. Okresný súd preto rozhodol správne aj vo výroku III. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP s použitím § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

22. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a zároveň z § 421 ods. 1 písm. b) a písm. c) CSP. Dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zároveň, aby žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 %.

23. V dovolaní ďalej dovolateľ uviedol, že napadnutý rozsudok závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená

(§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) a tiež od otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP.

24. Namietal, že odvolací súd postupoval pri zisťovaní skutkového stavu v rozpore s § 191 ods. 1 CSP a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, že zákaz predaja šumivého vína žalobcu nesmeroval na predaj samotného výrobku, ale na jeho predaj v spotrebiteľskom balení VITIS MOSCATO I (ďalej aj zakázané balenie). Uviedol, že predbežným opatrením mu bolo uložené, aby sa zdržal uvádzania na trh, reklamy v akejkoľvek forme prezentácie a predaja výrobkov so zakázaným balením. Súd nižších inštancií však nesprávne uviedli, že žalobcovi bol uložený zákaz predaja šumivého vína v spotrebiteľskom balení s označením VITIS MOSCATO, pričom spojenie

„s označením“ sa vo výroku predbežného opatrenia nenachádza, preto odvolací súd podľa dovolateľa nesprávne interpretoval predbežné opatrenie. Tento postup odvolacieho súdu, ktorým dotváral skutkový stav (doplnil slová „s označením“), zúžil dopad predbežného opatrenia z celého spotrebiteľského balenia na text nachádzajúci sa na častiach spotrebiteľského balenia nad rámec textu výroku uznesenia, ktorým bolo proti žalobcovi nariadené predbežné opatrenie, čo je podľa dovolateľa v rozpore s § 191 ods. 1 CSP a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

25. Dovolateľ ďalej namietal, že s výrobou spornej dávky začal ešte pred doručením predbežného opatrenia, pričom mal po doručení predbežného opatrenia len možnosť zlikvidovať vyrobenú dávku alebo naplniť dávku nápoja do fľaš so zakázaným balením, pričom v oboch prípadoch by došlo u žalobcu ku škode. Tvrdil, že iné možnosti v danej situácii neexistovali,

a to aj z dôvodu, že zákon č. 313/2009 Z. z. o vinohradníctve a vinárstve stanovuje, že vinárske produkty sa umiestňujú do spotrebiteľského balenia s čitateľným a nezmazateľným označením (§ 28 ods. 1 zákona č. 313/2009 Z. z.) a žalobca tým, že naplnil víno do spotrebiteľského balenia, predišiel vzniku ďalších škôd.

26. Namietal, že ku dňu doručenia predbežného opatrenia nedisponoval a ani nemohol predpokladať, že by mal disponovať iným spotrebiteľským balením a až od doručenia predbežného opatrenia začala plynúť pomyselná časová os odkedy žalobca mohol zistiť,

že má začať prijímať kroky ku zmene zakázaného spotrebiteľského balenia.

V čase medzi doručením predbežného opatrenia a naflašovaním dávky nedisponoval grafickými návrhmi na nové balenie, ktoré získal až v mesiaci september 2015. Svojím konaním neporušil žiaden zo zákazov obsiahnutých v nariadenom predbežnom opatrení, pretože dávku neuviedol na trh, nereklamoval, neprezentoval ani nepredával v zakázanom balení.

Žalobca preto nemohol reálne takýmto vlastným konaním prerušiť existenciu príčinnej súvislosti medzi nariadeným predbežným opatrením a vznikom škody na strane žalobcu.

Dovolateľ mal za to, že podľa § 340 ods. 1 CSP dostatočne preukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi účinkami nariadeného predbežného opatrenia a vznikom škody na strane žalobcu.

27. Uviedol, že si je vedomý toho, že v konaní pri tvrdení nutnosti naflašovať dávku do zakázaného balenia (ako najekonomickejšie riešenie), neodkázal na § 28 ods. 1 a § 29 ods. 1 a 2 zákona o vinárstve, mal však za to, že otázka rozhodnutia, či aplikovať uvedené ustanovenia zákona o vinárstve na tvrdený a zistený skutkový stav, predstavuje právnu kvalifikáciu, ktorú je povinný vykonať odvolací súd v zmysle zásady iura novit curia. Odvolací súd teda pochybil, keď neaplikoval § 28 ods. 1 a § 29 ods. 1 a 2 zákona o vinárstve. Dovolateľ tu podporne poukazoval na závery najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. 7Cdo/25/2018 zo dňa 29.11.2018

k otázke viazanosti súdu právnu kvalifikáciu vykonanou stranou sporu.

28. Ďalej namietal, že odvolací súd sa v rozpore so zásadou iura novit curia odmietol zaoberať právnu kvalifikáciu žalobných nárokov rozdielnou od právnej kvalifikácie prezentovanej žalobcom. Odvolací súd vyslovil záver, že žalobcom uplatnené žalobné nároky sú kvalifikované podľa § 340 ods. 1 CSP, pretože takúto právnu kvalifikáciu uviedol vo svojej žalobe. Okrem aplikácie citovaného ustanovenia sa odvolací súd nezaoberal inou právnu kvalifikáciou z dôvodu, že vyššie uvedená právna kvalifikácia bola jedinou, ktorú žalobca uviedol. Dovolateľ mal za to, že odvolací súd sa odklonil od doterajšej praxe dovolacieho súdu, keď odmietol posúdiť „iné alternatívne riešenie a porovnávanie ich výhodnosti a primeranosti

v rámci zakročovacej povinnosti pri odvrátení hroziacej škody“ z dôvodu, že „žalobca však neuplatnil nárok na náhradu škody z dôvodu vynaloženia nákladov pri odvrátení hroziacej škody, ale z dôvodu priameho účinku predbežného opatrenia“, t. j. z dôvodu, že žalobca právne kvalifikoval žalobné nároky ako nárok na náhradu škody z predbežného opatrenia a nie ako nárok na náhradu škody z dôvodu vynaloženia nákladov pri odvrátení hroziacej škody.

Odvolací súd vylúčil aplikáciu § 441 v spojení s § 417, § 418 ods. 1 a § 419 OZ na zistený skutkový stav výhradne z dôvodu, že žalobca si takýto nárok neuplatnil.

29. Tiež odvolaciemu súdu vytýkal, že nesprávne vymedzil škodnú udalosť a škodlivý následok, medzi ktorými zisťoval existenciu príčinnej súvislosti. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/207/2018 zo dňa 25.09.2019, kde dovolací súd vyslovil záver

k posúdeniu, či otázka, medzi ktorými skutkovými okolnosťami má byť zisťovaná príčinná súvislosť, predstavuje právnu alebo skutkovú otázku. Tu dovolateľ zdôraznil, že „vymedzenie toho, medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou tejto ujmy)

má byť príčinná súvislosť zisťovaná, je ale nepochybné posúdením právnym.

Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť.“

30. Dovolateľ tiež uviedol, že odvolací súd postupoval v rozpore so závermi dovolacieho súdu vo veci sp. zn. 4Cdo/207/2018, keď pri vymedzení skutkových okolností, medzi ktorými zisťoval existenciu príčinnej súvislosti, posudzoval ako vznik škodlivého následku ušlý zisk namiesto vzniku škodlivého následku predstavujúceho vznik nákladov žalobcu na výrobu, skladovanie a likvidáciu dávky. Vynaložením týchto nákladov žalobca odvrátil okamžitý vznik škody v podobe nákladov na výrobu a likvidáciu spornej dávky. Žalovaná, ktorá podaním návrhu na nariadenie predbežného opatrenia spôsobila nemožnosť predaja naflašovanej dávky

v zakázanom balení počas vykonateľnosti predbežného opatrenia, bola povinná nahradiť účelne vynaložené náklady žalobcu (najmä náklady na skladovanie, výrobu (konkrétne naplnenie),

a likvidáciu dávky vrátane spotrebiteľského balenia VITIS MOSCATO I. Odvolací súd teda podľa

dovolatela postupoval v rozpore s § 417 ods. 1 OZ v spojení s § 419 OZ a potenciálne § 441 OZ, keď zamietol príslušnú časť žalobných nárokov.

31. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná tak, že v predmetnej právnej veci nie je dovolanie prípustné, resp. dovolanie je nedôvodné. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla dovolanie odmietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť.

K námietke porušenia práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP

33. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP z dôvodu, že súd mal nesprávnym procesným postupom znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

K tvrdenej vade zmätočnosti predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP malo dôjsť podľa dovolateľa tým, že odvolací súd postupoval pri zisťovaní skutkového stavu v rozpore s § 191

ods. 1 CSP, nesprávne vyhodnotil dôkazy, nehodnotil všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a neprihliadal na všetko čo vyšlo počas konania najavo a tiež, že rozhodnutie odvolacieho je súdu zmätočné a nepreskúmateľné.

34. V súvislosti s namietanými nedostatkami v hodnotení vykonaných dôkazov, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania nezakladá zhodnotenie vykonaných dôkazov súdom odchyľne od návrhu a názoru sporovej strany, keďže ide o skutkovú rovinu posudzovania sporu.

Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní.

35. V zásade platí, že z dovolacieho prieskumu je vylúčené skúmanie správnosti a úplnosti skutkových zistení ako výsledkov súdneho procesu spočívajúcim v hodnotení dôkazov.

Ako vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. júla 2022

sp. zn. 3Obdo/7/2022, výnimkou je situácia, ak hodnotenie dôkazov je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich (dôkazov, pozn.) pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (I. ÚS 51/2020) alebo pokiaľ je odôvodnenie rozhodnutia súdu extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012).

36. Dovolací súd tu pripomína, že hodnotenie dôkazov, ako aj závery z nich odvodené, pri celkovom posudzovaní skutkového stavu predloženého súdu, sa vždy spája s argumentáciou strán vyplývajúcou z použitého procesného útoku alebo obrany. Tento celok napokon vedie súd k prijatiu právnych záverov vo vzťahu k nároku v konaní uplatnenému.

Súd vykonáva dokazovanie výlučne na návrh strán, a hoci ich môže svojím prístupom napríklad v rámci vyslovenia predbežného právneho posúdenia veci aj argumentačne nasmerovať, vždy je priebeh konania primárne ovplyvnený žalobcovou aktivitou, ktorý je ako dominus litis povinný ním uplatnené nároky ozrejmiť dostatočne tak, aby súd mohol skutkový stav podradiť pod príslušné právne normy. Súd nehľadá pre tú-ktorú stranu najpriaznivejšie riešenie, hodnotí dôkazy v kontexte predloženej právnej argumentácie tak, aby tvrdený skutkový dej, a z neho vyplývajúce právne závery tvrdené stranou, skutočne naplnili právnou normou predvídané riešenie. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil správnosť záverov súdu prvej inštancie, keď konštatoval, že nebol preukázaný dostatok príčinnej súvislosti medzi predbežným opatrením a vznikom škody v časti ušlého zisku a nákladov

na výrobu, skladovanie a likvidáciu výrobkov žalobcu, nakoľko predmetom konania nebol nárok na náhradu nákladov vynaložených v súvislosti s úkonmi pri odvrátení hrozacej škody, a tieto svoje závery aj precízne odôvodnil. Žalobca si sám zvolil možnosť naflašovania spornej dávky do zakázaného balenia v čase po doručení predbežného opatrenia, čím sa sám rozhodol prijať dôsledok takéhoto svojho konania a s tým následne spojené náklady. Žalobcovo tvrdenie o tom, že takýto postup bol jediný možný a

ekonomický, však zostalo len v rovine tvrdení bez opory v dôkazoch.

37. Dovolací súd konštatuje, že posudzovanie iných alternatívnych riešení a porovnávanie ich výhodnosti a primeranosti v rámci zakročovacej povinnosti pri odvrátení hroziacej škody nebolo pre žalobcom uplatnený nárok podstatné. Súd môže vykonať len navrhované dôkazy a pokiaľ podstatné skutočnosti nie sú preukázané, žalobu zamietne bez toho, aby inštruoval sporové strany k ďalšej dôkaznej aktivite. Je vecou strany sporu, aké dôkazy predloží na preukázanie svojich tvrdení, avšak v prípade, ak týmito nepreukáže tvrdené skutkové okolnosti prípadu, vystavuje sa riziku neunesenia dôkazného bremena, ktoré má v zásade za následok stratu sporu. Súd teda nemá povinnosť a ani nie je jeho úlohou vyzývať žalobcu na doplnenie dôkazov, ktorými podopiera svoj návrh, ak sú dôkazy vo vzťahu k žalobným tvrdeniam nedostatočné.

38. Pokiaľ neboli žalobcom v konaní navrhované ďalšie dôkazy, súd o žalobe v kontradiktórnom konaní nemá povinnosť, a ani len možnosť vykonávať dokazovanie vo veci v širšom rozsahu, než navrhujú sporové strany, a to z dôvodu potreby zachovania zásady „rovnosti zbraní“, ktorá sa uplatňuje práve v sporovom konaní. Civilné sporové konanie nie je ovládané vyšetrovacou zásadou, v zmysle ktorej by sám súd bez samotnej dôkaznej iniciatívy a aktivity procesných strán mal vykonávať šetrenie a dokazovanie. Súd nemôže nahrádzať procesnú aktivitu žalobcu, ktorý znáša dôkaznú povinnosť, ktorá zahŕňa povinnosť tvrdenia a povinnosť predložiť dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia.

39. Dovoláním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a z tohto hľadiska ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania (viď 5Obdo/69/2016, publikované pod č. 25 v ZSP 3/2017). Odvolacími námietkami žalobcu sa odvolací súd podrobne zaoberal v odôvodnení svojho rozhodnutia.

40. Dovolací súd preto dospel k záveru, že v tejto časti nejde o taký prípad zmätočnosti ako namieta dovolateľ. Skutočnosť, že žalobca mal na vec odlišný názor, nezakladá vadu podľa § 420 písm. f) CSP, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. c) CSP pre jeho neprípustnosť.

41. Vo vzťahu k tvrdenej nepreskúmateľnosti odvolacieho rozhodnutia dovolací súd uvádza, že do práva na spravodlivý proces nepochybne patrí právo sporovej strany na preskúmateľné a dostatočne odôvodnené súdne rozhodnutie s náležitosťami vyžadovanými zákonnou úpravou procesného práva (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Na to, aby odôvodnenie rozhodnutia spĺňalo všetky zákonom požadované náležitosti, nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument sťažovateľa. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgias c. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

42. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je svojvoľné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, stotožňujúc sa so závermi súdu prvej inštancie, že podstatným pre posúdenie nároku žalobcu boli skutkové zistenia a z nich vyodený záver o nedostatku príčinnej súvislosti medzi predbežným opatrením a vznikom škody.

Keďže nebol daný základ nároku žalobcu (príчинná súvislosť) nebol daný teda ani dôvod na skúmanie uplatnenej výšky škody tvrdenej žalobcom. Škoda žalobcovi vznikla jeho vlastným konaním tým, že víno naplnil do zakázaného spotrebiteľského balenia, v čase po doručení predbežného opatrenia.

43. Dovolací súd má za to, že odvolací súd sa vyjadril ku všetkým podstatným a pre posúdenie veci relevantným odvolacím námietkam, a nie je mu možné vytýkať, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne nevysporiadal s argumentáciou sporových strán, resp. žalobcu. Odvolací súd sa však s odvolacími námietkami žalobcu dôsledne zaoberal, tieto zhodnotil a aj dostatočne objasnil. Pokiaľ dovolateľ označil napadnuté rozhodnutie

za nepreskúmateľné, nedostatočne odôvodnené alebo zmätočné, a to preto, že sudy sa nestotožnili s jeho argumentami a tvrdeniami, tak ide len o prejav jej nespokojnosti s výsledkom sporu, a nie o prípustné a dôvodné výhrady voči procesnému postupu súdov v prvoinstančnom a odvolacom konaní.

44. Najvyšší súd má za to, že skutkové a právne závery súdov nižších inštancií nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP, § 393 ods. 2 CSP). Argumentácia žalobcu je v podstate založená na jeho nespokojnosti s rozsudkami súdov nižšej inštancie z hľadiska výsledku konania a jeho predstáv, pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, nakoľko právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

45. Ak žalobca prípustnosť dovolania podľa tohto dovolacieho dôvodu (§ 420 písm. f) CSP) čiastočne vyvodzoval aj z právnych záverov, na ktorých sudy založili svoje rozhodnutie, dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvoláva) to, že by napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj judikát R 54/2012, ale aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011).

Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej procesnej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením. Pokiaľ teda aj zvyšná časť námietok dovolateľa týkajúcich sa procesného postupu súdov v konaní smerovala v podstate k nesprávne zistenému skutkovému stavu a z neho vyplývajúceho nesprávneho právnemu posúdeniu veci, tak dovolací súd uvádza, že v tejto časti dovolania nešlo o prípustné dovolacie dôvody.

46. Dovolací súd preto uzatvára, že nedošlo k namietanému porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, a tento nebol postupom súdov nižších inštancií vylúčený z realizácie svojich procesných práv. Za týchto okolností tvrdenie dovolateľa, že postupom súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, nie je dôvodná, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. c) CSP pre jeho neprípustnosť.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP

47. Dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, § 421 ods. 1 písm. b) CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a § 421 ods. 1 písm. c) CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolací súdom rozhodovaná rozdielne.

48. Dovolací súd uvádza, že z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ vymedzil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP, ktorý uviedol v úvode svojho dovolanie (str. 2), avšak následne ďalej v texte dovolania odkazuje na § 421 ods. 1 písm. b) a písm. c) CSP (str. 4), čo samo o sebe vyznieva zmätočne.

49. Dovolací súd konštatuje, že z obsahu dovolania a posúdením jeho obsahu, prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nebola dovolateľom na žiadnom mieste dovolania bližšie špecifikovaná. Dovolateľ nepredostrel vlastnú argumentáciu v prospech prípustnosti dovolania tak, že by označil alebo sformuloval právnu otázku, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená, čo ale neznamena, že najvyšší súd v snahe o autentické porozumenie dovolateľa nemôže z dovolania

vyabstrahovať právnu otázku. Urobiť tak však nemôže na úkor protistrany, keď svoje rozhodnutie založí len na predpokladoch alebo domnienkach, ku ktorým došiel v procese „hľadania“, čo povedal dovolateľ (I. ÚS 336/2019). Pre túto činnosť najvyššieho súdu spočívajúcu vo vyabstrahovaní právnej otázky sa vyžaduje podklad určitej kvality spočívajúci v zrozumiteľnom a určitom vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, aby v prípade absencie právnej otázky mohol túto najvyšší súd bez pochybností z dovolania, resp. z uplatneného dovolacieho dôvodu vyvodit’.

50. Z obsahu dovolania však vyplýva, že dovolateľ „len“ nesúhlasí s názorom súdov nižších inštancií, pričom tak robí bez konkrétneho vymedzenia právnej otázky, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. Z dovolania tak nie je zrejmé, akú právnu otázku dovolateľ chce riešiť, keď túto jasne nekonkretizoval, a tak následne ani dovolací súd nemohol vyhodnotiť, či táto právna otázka už bola dovolacím súdom vyriešená alebo nie.

Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a nevysvetlí potrebu, aby dovolací súd túto otázku vyriešil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a akú jej naliehavosť mal dovolateľ na mysli.

51. Rovnako tak vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP), dovolací súd konštatuje, že žalobca v dovolaní nekonkretizuje, ktorá otázka by mala byť dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

52. Úlohou dovolacieho súdu nie je a ani nemôže byť „suplovanie“ aktivity dovolateľa, nakoľko takýmto postupom by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania, obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže jeho rozhodnutie by bolo založené na iných skutočnostiach, než ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

53. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

54. Dovolať namietal právny záver odvolacieho súdu, ktorým sa mal odchýliť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), podľa ktorej pri zisťovaní príčinnej súvislosti je treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Dovolať mal za to, že pri skúmaní príčiny vzniku škody nie je prípustné upustiť od hodnotenia dôkazov a skutkových tvrdení v ich vzájomnej súvislosti, ako to nesprávne urobil odvolací súd, ktorý podľa neho nesprávne právne posúdil, že okamih naflašovania spornej dávky do zakázaného spotrebiteľského balenia predstavuje dobrovoľné konania žalobcu, ktorým prerušil priamu príčinnú súvislosť medzi nariadeným predbežným opatrením a vznikom škody, a tým aj dobrovoľne prevzal žalobca zodpovednosť vzniku škody na seba.

Odvolací súd sa mal tiež odkloniť od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keď odmietol posúdiť „iné“ alternatívne riešenie a porovnávanie ich výhodnosti a primeranosti v rámci zakročovacej povinnosti pri odvrátení hrozacej škody (tým, že vylúčil aplikáciu § 441 v spojení s § 417, § 418 ods. 1 a 419 OZ), pričom týmto nesprávnym právnym posúdením odvolací súd postupoval v rozpore s právnou zásadou iura novit curia a odklonil sa od záverov dovolacieho súdu vyjadrenom v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/25/2018 k otázke viazanosti súdu právnou kvalifikáciou.

55. Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že ak dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzuje z

§ 421 ods. 1 písm. a) CSP, je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu

a zároveň, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

56. Podstata argumentácie žalobcu, ktorú prezentoval v dovolaní, spočívala hlavne v namietaní nedostatočne vykonaného dokazovania, ako aj nepreskúmateľnosťou rozhodnutia, čoho dôsledkom podľa žalobcu súdy nemohli zaujať správny právny názor na vec.

Z obsahu napadnutého rozhodnutia výslovne vyplýva, že odvolací súd, v zhode s názorom súdu prvej inštancie, dospel k záveru, že rozhodujúcim pre posúdenie nároku žalobcu v danom spore bolo skutkové zistenie nedostatku príčinnej súvislosti medzi predbežným opatrením a vznikom škody. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmu (ako následkom)

a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy, má byť príčinná súvislosť zisťovaná

(sp. zn. 5 Cdo 126/2009). Nakoľko základ nároku žalobcu - príčinná súvislosť nebola daná,

tým teda nebol daný ani dôvod na skúmanie uplatnenej výšky škody tvrdenej žalobcom.

Škoda žalobcovi vznikla jeho konaním, jeho vlastným rozhodnutím tým, že šumivé víno naplnil do zakázaného spotrebiteľského balenia VITIS MOCSCATO I, a to v čase po doručení predbežného opatrenia Relevantnou nemohla byť ani skutočnosť, že výrobný proces šumivého vína začal už pred dorúčením predbežného opatrenia. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že vlastným konaním žalobcu (naplnením šumivého vína do zakázaného spotrebiteľského balenia) nedošlo k splneniu základnej podmienky pre možnosť priznania náhrady škody z konania spojeného s nariadením predbežného opatrenia, a to podmienky príčinnej súvislosti medzi nariadeným predbežným opatrením a vznikom škody a strane žalobcu. Žalobca nijako neosvedčil, nevyvrátil námietky žalovaného, že práve svojím chybným rozhodnutím, a to naffašovaním vína do zakázaného balenia, došlo k vzniku škody práve v takom rozsahu ako tvrdil, keď takéto rozhodnutie považoval za jediné možné a vhodné.

Odvolací súd sa vysporiadal s takmer zhodnými námietkami žalobcu ako odvolateľa,

kedy predmetom odvolacieho prieskumu bola opäť takmer rovnaká argumentácia

o nedostatočnom odôvodnení, tiež sa vysporiadal aj s námietkami voči spôsobu vykonania dokazovania a hodnotenia dôkazov v konaní. Odvolací súd v celom rozsahu prijal a odobril rozhodnutie súdu prvej inštancie svojím potvrdzujúcim rozhodnutím. Súdy dospeli k záverom vyjadreným vo svojich rozhodnutiach na základe riadne vykonaného dokazovania, v súlade

so zákonom stanoveným procesným postupom. Spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových záverov alebo polemizovanie s odôvodnením rozhodnutia súdov oboch inštancií nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

57. Podľa ustanovenia 340 ods. 1 CSP, ak neodkladné opatrenie zaniklo alebo bolo zrušené z iného dôvodu než preto, že sa návrhu vo veci samej vyhovel, alebo preto, že právo navrhovateľa bolo uspokojené, navrhovateľ je povinný nahradiť škodu a inú ujmu tomu,

komu neodkladným opatrením vznikli.

58. Najvyšší súd konštatuje, že zákonná zodpovednosť za škodu a inú ujmu spôsobenú neodkladným opatrením v Civilnom sporovom poriadku (podobne ako predtým

v Občianskom súdnom poriadku) je založená ako objektívna zodpovednosť za výsledok a vzniká nielen bez ohľadu na zavinenie, ale dokonca bez ohľadu na porušenie povinnosti na strane navrhovateľa. Koncepcia tohto procesného inštitútu odôvodňuje kreovanie osobného druhu zodpovednosti navrhovateľa za prípadné následky, ktoré vzniknú v príčinnej súvislosti s účinkami nedôvodne nariadeného neodkladného opatrenia. Ide o zákonnú zodpovednosť

sui generis, a to jednak z toho dôvodu, že vyplýva z procesného predpisu, ale najmä preto,

že vo svojej podstate vytvára zodpovednostný vzťah na základe súdneho rozhodnutia

ako individuálneho aktu aplikácie práva. Navrhovateľ v konečnom dôsledku zodpovedá za to,

že súd jeho návrhu vyhovel; resp. jeho zodpovednosť by nebola daná, pokiaľ by súd návrh

na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Na vznik zodpovednosti sa nevyžaduje porušenie konkrétnej povinnosti. Vzhľadom na špecifický procesný postup pri nariadení neodkladného opatrenia, ktorý do značnej miery zvyhodňuje navrhovateľa, je na jeho osobu zákonom prenesená aj zodpovednosť za neodkladným opatrením spôsobenú škodu a inú ujmu. Táto zodpovednosť

sa však uplatní iba v prípade, ak neodkladné opatrenie zaniklo alebo bolo zrušené z iného dôvodu než preto, že sa žalobe vo veci samej vyhovel alebo že právo navrhovateľa bolo uspokojené. Predmetom

náhrady v rámci zodpovednosti podľa § 340 CSP je akákoľvek ujma, ktorá vznikla v priamej príčinnej súvislosti s nariadením neodkladného opatrenia a trvaním jeho právnych účinkov. Primárne pôjde o majetkovú škodu vyjadriteľnú v peniazoch a nároky z bezdôvodného obohatenia, avšak nemožno vylúčiť ani zodpovednosť za ujmu nemajetkovú.

Pri náhrade prípadnej nemajetkovej ujmy je súd povinný dôsledne dbať na posúdenie príčinnej súvislosti a reálneho vzniku namietaného následku v právnej sfére osoby, ktorá bola neodkladným opatrením dotknutá, aby nedochádzalo k špekulatívnemu zneužívaniu tohto inštitútu. Zodpovednosť navrhovateľa má objektívny charakter a je daná bez ohľadu na zavinenie. Navrhovateľ zodpovedá za následok. Na strane zodpovedného subjektu sa nevyžaduje

ani porušenie právnej povinnosti, ktoré je konzumované zákonnou podmienkou spočívajúcou v zániku alebo zrušení neodkladného opatrenia z dôvodov nestotožniteľných s procesným úspechom žalobcu vo veci samej alebo s uspokojením jeho nároku. Svojej zodpovednosti

sa navrhovateľ nemôže zbaviť. CSP nepripúšťa žiadne liberačné dôvody, ani analogickú aplikáciu § 450 OZ o primeranom znížení náhrady škody z dôvodov hodných osobitného zreteľa. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1290-1291).

59. Podanie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je jedným zo spôsobov realizácie práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 a nasl. ústavy, čo samo osebe nemôže zakladať protiprávnosť. Zákonným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu a inú ujmu je procesný výsledok konania vo veci samej, v ktorom došlo k nariadeniu neodkladného opatrenia. Z textu § 340 CSP vyplýva, že jedinou výnimkou z objektívnej zodpovednosti navrhovateľa zaniknutého neodkladného opatrenia je jeho úspech vo veci samej alebo uspokojenie jeho nároku.

60. Dovolateľ tvrdil odklon odvolacieho súdu od doterajšej praxe dovolacieho súdu

(sp. zn. 7Cdo/25/2018), a to tým, že mal odmietnuť právne posúdiť iné alternatívne riešenia a porovnávanie ich výhodnosti a primeranosti v rámci zakročovacej povinnosti pri odvrátení hrozacej škody. Keďže žalobca právne kvalifikoval svoje žalobné nároky ako náhradu škody z predbežného opatrenia, mal odvolací súd vylúčiť aplikáciu § 441 v spojení s § 417, § 418

ods. 1 a § 419 OZ na zistený skutkový stav z dôvodu, že žalobca neuplatnil (aj) nárok na náhradu škody spočívajúcej vo vynaložení nákladov pri odvrátení hrozacej škody. Dovolateľ mal za to, že dotknutú časť nárokov je možné právne kvalifikovať ako nárok na náhradu škody z predbežného opatrenia a súčasne ako nárok na náhradu nákladov vynaložených pri odvrátení hrozacej škody.

61. Dovolací súd aj v tejto veci zastáva rovnaký názor, aký vyslovil s odkazom na konštantnú judikatúru dovolací súd v dovolateľom uvádzanom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/25/2018, že strany konania nie sú v zásade povinné uplatnený nárok ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu. Musia však uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak,

aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodíť plnenie, ako už uvádza dovolací súd vyššie. Ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdený nárok,

ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany sporu a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený

a súdom zistený skutkový stav dopadajú, akcentujúc tu však základnú premisu, ktorá dovolateľovi uniká - musí to zo skutkových okolností vyplývať a musí to byť zjavné z priebehu a výsledkov dokazovania bez toho, aby bola potrebná istá „kreativita“ súdu idúca napokon v civilnom sporovom konaní proti princípu rovnosti zbraní. Súd teda nie je viazaný právnou kvalifikáciou, je však viazaný skutkovým vymedzením v žalobe a musí si vyriešiť aj prípadnú konkurenciu (súbeh) právnych nárokov a spomedzi viacerých vybrať správnu právnu normu.

Vo veci riešenej v citovanom rozhodnutí (sp. zn. 7Cdo/25/2018) žalobca vo svojej žalobe ako rozhodujúce skutočnosti uviedol presnú identifikáciu nehnuteľnosti s tým, že medzi stranami nebolo sporné, že pozemok je plne zastavanou verejnou cestnou komunikáciou a užíva

ju žalovaný. Takéto vymedzenie skutkových okolností bolo v danej veci podľa dovolacieho súdu dostatočným i pre posúdenie nároku na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, kde konštatoval, že „...pokiaľ súd prvej inštancie zamietol žalobu pre nepreukázanie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, a to z dôvodu, že k predmetnému pozemku vzniklo v prospech žalovaného vecné bremeno, žalobca si neuplatňoval náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva a odvolací súd takéto rozhodnutie potvrdil, došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.“ Tieto závery však bolo možné jednoznačne dovodiť

zo skutkového stavu v danej veci, pričom vo veci prejednávanej takýto postup nemožno použiť, na situáciu v tejto veci je toto rozhodnutie a jeho závery neaplikovateľné. Predpoklady pre vznik náhrady škody podľa osobitnej procesnej úpravy v § 340 CSP a naplnenie znakov zodpovednosti za škodu podľa hmotnoprávnej úpravy pri porušení povinnosti povinným, s ktorou súvisí prípadné následné dovodzovanie nárokov z odvracania vzniku škody, má odlišné skutkové

aj právne predpoklady, čo správne odvolací súd vyhodnotil. Predmetom posudzovania súdom prvej inštancie bol predpoklad prípadného porušenia prevenčnej povinnosti, čo sa však v konaní neosvedčilo, a súdy vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu zisťovali naplnenie predpokladu príčinnej súvislosti medzi nariadeným predbežným opatrením a škodou spôsobenou naflašovaním spornej dávky, logicky pritom dospievajúc k záveru, že takýto postup žalobcu nemôže ísť na vrub žalovanej.

62. Uvedené odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a samotná polemika dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu teda nepredstavujú vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432

ods. 2 CSP. K tomu dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach

a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri právnom posúdení veci však rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov odvolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok. Preto námietky dovolateľa týkajúce sa spochybňovania skutkových zistení a skutkových záverov považuje dovolací súd za neopodstatnené a z hľadiska zákonnej limitácie dovolacieho konania za neprípustné.

63. Dovolací súd uvádza, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 CSP, nemožno považovať argumenty žalobcu v dovolaní, z ktorých je zrejmá v zásade len nespokojnosť s vyvodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie a spochybňovanie správnosti ich rozhodnutí, nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421

ods. 1 písm. a), b) ani c) CSP.

64. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod uplatnený

v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP spôsobom uvedeným v § 432 až § 435 CSP, čo vylučuje uskutočnenie meritorneho dovolacieho prieskumu a je naplnený dôvod pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

65. Len pre úplnosť k možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolacích dôvodov, týkajúcich sa rovnakej právnej otázky, podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, dovolací súd poukazuje na rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/27,28/2019, 6Cdo/13/2017 a 6Cdo/21/2017,

v ktorých uviedol, že „...uplatnenie oboch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“.

66. Dovolateľ zároveň v dovolaní uviedol aj argumenty celkom nové, doposiaľ v konaní neprednesené - argumentácia žalobcu poukazujúca na nepoužitie § 28 a 29 zákona o vinárstve odvolacím súdom na tvrdený a zistený skutkový stav v prejednávanom spore, však predstavuje novoty v dovolacom konaní,

ktorých uplatnenie nie je v rámci dovolania prípustné a dovolací súd nie je povinný ani oprávnený sa nimi zaoberať. V súlade s § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Novoty nie sú v dovolacom konaní prípustné, pretože dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt.

Podľa § 442 CSP je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a preto skutkovým podkladom pre rozhodnutie dovolacieho súdu môžu byť len tie skutočnosti a dôkazy, ktoré strany uviedli v konaní pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom, a to v takom rozsahu, ako sú uvedené v súdnom spise alebo v odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inštancií (k tomu pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1413). Len na okraj dovolací súd uvádza, že použitie tejto osobitnej právnej úpravy na zistený skutkový stav, úzko súvisel so skutkovým tvrdením o neexistencii inej možnosti zníženia potenciálnej škody, touto právnou úpravou a jej výkladom a aplikáciou na daný skutkový stav však v konaní pred súdmi nižšej inštancie dovolateľ neargumentoval, teda súdy inú, osobitnú úpravu nemali povinnosť „hľadať“.

67. Vyššie uvedená námietka predstavuje námietku, ktorá v konaní nebola dovolateľom doposiaľ uplatnená, a keďže jej účelom nie je preukázať včasnosť, ani prípustnosť dovolania, je preto v zmysle ustanovenia § 435 CSP novotou, ktorá je v dovolacom konaní neprípustná, a preto na ňu dovolací súd neprihliadol (rovnako viď sp. zn. 3Obdo/18/2021).

68. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, ako ani nie je daná prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b), resp. c) CSP, preto dovolací súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) a písm. f) CSP odmietol.

69. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

70. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.